

den virkelige Stilling saaledes, som den er, og paapege det Middel, hvorved Mangelen kunde afhjælpes, men dette vil, efter min Mening, kun meget usubstændig kunne skee ved Forsøgelse af Assistancesummen. Derfor kan man ganske vist antage nogle unge Mennesker og lade dem forsøge sig i Revisionen; men det er saa langt fra, at dette er fyldestgjørende, at ethvert Regnskab, der ikke gennemgaaer en virkelig Efterrevision af en øvet Revisor, frembyder ikke nogen Garanti for at være tilbørlig revideret.

Der saaldt under Sagens første Behandling nogle Ytringer, som det glæder mig hverken ere fremkomne i Udvalgets Betænkning eller i den ærede Ordførers Udvikling, nemlig som om jeg kunde have nogen særlig Interesse i at faae saamange Embedsmænd som muligt. Jeg kan forsikre om, at Intet er mig mindre magtpaaliggende end at have flere Folk, der paa en Maade sigge mig paa Samvittigheden, end i allerhøieste Grad nødvendigt. Hvis man dernæst her meent, at der hos mig skulde være, om end ikke en personlig Lyst til at have saadanne Poster at bortgive — jeg troer iøvrigt ikke, at det gaaer igjennem Ministeriet — saa dog en embedsmæssig Interesse for at forøge Embedsmændenes Antal til det størst mulige, saa skal jeg her aldeles ikke indlade mig paa, om jeg er i mindste Maade behestet med denne Sygdom, men kun gjøre opmærksom paa, at fra det embedsmandsmæssige Standpunkt er det, der ansees for det Allerbedste, det, at der slet ingen Revision var, og at hvis man endelig skal have en Revision, at denne da bliver saa let og løs som muligt, og gjør saa lidt Bryderi og Vanskelighed som muligt. Altsaa ligger det ganske vist ikke i dens Interesse, der i en ganske anden Grad og i en ganske anden Forstand, end jeg efter min hele Carriere kan være det, er indbruffet i embedsmandsmæssige Anstuelser, at faae den muligt strappe og usiereguende Revision. Det er tværtimod fra Rigsdagens Standpunkt, at det maa ansees for høist ønskeligt, at den Control, der igjennem Revisionen skal udøves med Embedsmændene og det hele Regnskabsvæsen, bliver saa usigtlig og paalidelig som muligt. Det er kun, fordi Regjeringen staaer paa det samme Standpunkt som

Rigsdagen, at den interesserer sig derfor; thi fra den blot embedsmandsmæssige Opfattelse vilde det, som sagt, være jo mindre jo bedre. Jeg troer altsaa, at det høie Thing har samme Opfordring som Regjeringen til at lægge sig det alvorligt paa Hjerte, om man skal lade det gaae hen saaledes, at Regnskabernes Revision og Decision enten paadrages Restancer, eller bliver jasket af, eller om man itide skal træffe Foranstaltninger til at høde paa de Mængder, der i saa Henseende finde Sted og hvoraf man ialtsald ikke kan udlede Andet, end at de Forsættninger og Forhaabninger, man i sin Tid har haft, baade i Ministerierne og i Rigsdagen, om at kunne komme ud af det med det Antal Personer, som ved Lønningsloven er stillet til Raadighed, ere glippede; thi det Eneste, der saa bliver tilbage, er at sige: Personalet bestiller ikke Noget, men det troer jeg bestemt at turde sige, at der i Revisionscontoirerne bliver arbeidet stramt, og jeg har heller ikke hørt Udvalgets Forslag begrundet paa det Mødsatte. Det, der er givet Anviisning paa, at man skulde kunne blive af med endeel Regnskaber, idet der f. Ex. i Udvalgets Betænkning er henviist til at lade Havne-regnskaberne undergives en communal Revision, er Noget, jeg vilde finde i høieste Grad urigtigt, for det Første, fordi jeg kender den communale Revision, og for det Andet, fordi Havnevæsenet ingenlunde er et reent purt kommunalt Anliggende. Det er, som jeg tidligere har bemærket, paa ingen Maade Tilsædet, at man skulde kunne vinde Kræfter til at besørge det her omhandlede Arbejde, hvis man nu vilde indbrage under det nuværende Revisionsdepartement, ikke blot den Revisor under Cultusministeriet, som under Decision af en af hans Departementschefer reviderer Universitetets og de andre Stiftellers Regnskaber, men tillige — hvad jeg vilde ansee for aldeles urigtigt — vilde lægge ind under dette Departement Revisionen af Lægdsrullerne og alle Børnepligtslisterne, og saaledes altsaa komme til Raadighed over de forholdsviis meget ubetydelige Summer, som dertil anvendes. Noget vil der kunne udrettes ved at forøge Assistancesummen, men langtfra det, hvorpaa det egentlig kommer an, og jeg skal derfor nu, idet jeg gjentager, at jeg ved min Samvittig-